

Бережимо джерела рідної мови

Рідна мова – це тільки один з наших багатьох-багатьох національних скарбів, але скарб особливий, особливо дорогий, безпосередньо пов'язаний з життєздатністю, з духовною силою нашого народу, з його безсмертною душею. Саме тому українська мова завжди першою зазнавала лютих нападків з боку вічного ворога нашої нації – російського великодержавного шовінізму. І саме хроніка нищення Москвою нашої мови найпереконливіше свідчить, що війна російського імперіалізму проти України точиться без жодної перерви вже четверте сторіччя – від датованого 1626 роком указу московського царя Михайла Федоровича про спалення церковних книг українського друку і до наказу Міністра освіти України Дмитра Табачника від 25 березня 2010 року про скасування обов'язку складати випускні іспити у школах українською мовою. А між цими двома датами була довга низка брутальних заборон нашого слова в Російській імперії і гоніння на нього – так звані Валувський циркуляр, таємний указ Олександра II, указ Олександра III, Століпінський циркуляр і т. д. і т. п.

На жаль, донині наша мова не вийшла з кола смертельних небезпек, тому що донині злий волі Москви і її прихвоснів в Україні не протистоїть надійним чином добра воля української політичної еліти. В найкращому разі ця еліта – напівукраїнська. Людей глибокої національної культури в київських коридорах влади можна порахувати на пальцях однієї руки. Що вже говорити про запеклих україножерів з Партії Регіонів, коли високоосвічений і шляхетний Прем'єр Арсеній Яценюк, звертаючись до російськомовних українців східних областей, заспокоював їх у цей дивний спосіб: „Моя дружина Терезія – також російськомовна“. Чи ж дивно, що налякані революційним Майданом народні депутати скасували ухвалені в липні 2012 року шкідливий мовний закон Ківалова-Колісниченка, а коли революція пішла на спад і антиукраїнство знову підняло голову, виконуючий обов'язки президента і голови Верховної Ради Олександр Турчинов похолодно наклав на це скасування вето?

Політикою, тим більше отакою, української мови не можна врятувати. Її порятунок – в особистій культурі кожного громадянина України. Особиста ж культура починається з родини, а родина – це вже ланочка суспільства, тому його обов'язком є створити якнайширші і якнайсприятливіші суспільні умови для національно-культурного становлення української людини.

Політичні укази як не годні нашу мову в Україні убити, так само не годні запевнити їй повноту життя. Джерела цієї повноти – українськомовна родина, українськомовний дитячий садочок, українськомовна школа, українськомовний Пласт чи СУМ, українськомовний університет.

Політичні сили в Україні повинні нарешті усвідомити, що українська мова не може бути предметом партійних торгів.

ІСТОРІЯ

Золотий ювілей „Лісової школи“

Перший Міжкrajовий вишкільний табір „Лісова школа“.

Петро Содоль

На початках 1960-их років у США і Канаді, у Пласті, зауважили потребу усучаснити вишколи виховників юнацтва, зокрема підняти рівень якості керівництва пластових таборів. Про це йшли гарячі дискусії на пластових з'їздах та нарадах, мабуть, усіх куренів пластового сеньйорату. Дехто писав листи з конкретними пропозиціями, і один такий лист вийшов від Яреми Весоловського („Ярка“). Він був людиною ініціативною і авторитетною, засновником і провідником куреня „Лісові чорти“ у 1922 році, співорганізатором крайового з'їзду Пласту у 1924 році, ініціатором, головним організатором і бунжунним в 1926 році першого інструкторського табору на „Сокол“ під кермою полковника Івана Чмоли.

Лист „Ярка“ в 1962 році був адресований тільки до керівництва куреня „Лісові чорти“, головою якого на той час був Мирослав Раковський („Вуна“). В листі була пропозиція організувати вишкільний табір спеціального характеру для вишколу провідників пластових таборів. Такий табір мав би бути повністю самовистачальний і проведений у відлюдній околиці. В таборі були б практичні заняття і сувора військова дисципліна.

Прочитавши цього листа, „Вуна“ проєктом зацікавився і особисто взявся за це діло. Тут треба згадати, що „Вуна“ також належав до категорії непересічних пластуни, активних на всіх щаблях організаційної структури Пласту. В 1925-1933 роках він був на студіях у Іданську, товаришував з Романом Шухевичем, був членом Української Військової Організації. В діаспорі він був першим станичним Нью-Йорку, опісля – Дітройту, згодом головою керівних органів Пласту. Підхопивши ідею „Ярка“, він узявся до організації табору пляново і систематично.

Після 18-місячного приготування відбувся перший Міжкrajо-

вий вишкільний табір „Лісова школа“ від 28 червня до 11 липня 1964 року. Назва всім сподобалася. Відповідне місце знайдено у Кетскільських горах поблизу містечка Гантер, Нью-Йорк. Це була невелика площа біля річки Скогарі, яку треба перейти, щоб зайти до табору. Тоді це була власність двох „лісових чортів“ – Михайла Пежанського та Володимира Хамули. Згодом вони власність передали Пластовій фундації в Нью-Йорку, яка нині є відповідальною за цю землю. Крім „Лісової школи“, тут часом також відбувається „Школа булавних“, та інші спеціальні табори.

Творцем вишкільної програми був Юліян Крижановський („Юлько“). Починаючи від 1953 року, він цікавився таборовою тематикою. Згодом його писання про табори були зібрані в одну книжку під назвою „Пластові табори“, яку видала Крайова пластова старшина США. Вона стала обов'язковим читанням для усіх членів провідних таборів юнацтва США від 1964 року. „Юлько“ підготував детальну програму на кожну годину занять „Лісової школи“ у 1964 році, опісля це повторив в наступні 10 років. Він це робив після ґрунтовних кореспондентських консультацій з інструкторами.

В 2014 році минає 50 років від створення „Лісової школи“ і першого табору, який у 1964 році уважали експериментальним. Для виконання цього експерименту був дібраний особливо досвідчений (у віці 26-39 років) провід вишколу під кермою Василя Палієнка (майбутній ініціатор і редактор книги „Посібник зв'язкового“). Два тижні інтенсивного практичного пластування з спеціальним наголосом на співпрацю і провідництво пройшли успішно.

За останні 50 років „Лісова школа“ відбулася 53 рази, в тому числі 33 рази в Америці, 19 разів в Україні.

Про усі події можна дізнатися на інтернет-сторінці: www.LisovaShkola.org.

 СВОБОДА *Пам'ятаймо про Україну!*
Газета заснована у 1893 році Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
☎ (973) 644-9510 **Website:** www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: \$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Думки, висловлені в матеріялах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

Адміністрація „СВОБОДИ“	
Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 ☎ (973) 644-9510 E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 E-mail subscription@svoboda-news.com

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ 165-ГО ВІДДІЛУ УНС

З днем 1-го липня 2014 року, відділ 165-й з'єднався з відділом 174-им, секретарем якого є **Ольга Гнатівч**

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу -

Mrs. Olga Hnatievych
5958 Slate Dr., Troy, MI 48085
(248)-227-4597